

i handen, Hur han blinkar mig i windens
flågt! Känner du ej tjusning Wid hans ande-
susning? Ser du skimret af hans himladragt?
Minas själ är färdig, An sin brudgum wår-
dig, Nalkas englarnas och Husets flågt."

11. "Från de helgas throner Klinga fridens
toner: Kom de hwiska, till wår sälla strand!
Nitonstjernan blinkar; Mellan molnen blinkar
Mig, i silfverglans en Engels hand." Så
en suck hon sänder. Sölen återwänder Till
sin urbild, till sitt rätta land.

12. "Ack, jag gamle arme! Herren sig för-
barme Öfwer hennes själ, den flyktat har!
Hjertat hwilar stilla, Ingen hoppfull willa
Detta brustna öga mer bedrar. — Troheten
dock målar An i bleka strålar, Öfwer kinden,
huru skön hon war."

13. "Mer i lugna dalen, Wid den höga
alen, Skall jag badda dig en blomstergräs;
Stänkt af daggens tårar, Hålsad alla wårar,
Utaf sångare från handra haf. Mildt, du
ömma Flicka! Solen der skall blicka, Men
ditt hjerta lifwas ej deraf."

14. Grafwen han tillreder — Gömde
Flickan neder, Swept i mossa, wid sin insta
bön: Satt en gran på griften; Under alla
skiften Grönskar den mot himlen, rik och skön.
Der en dufwa klagar: Wäntar, alla dagar,
Kärlekens och trogna hjertats lön.

Westerwik.

Tryckt hos Carl Olof Ekblad, 1835.

En två nya och ömma

Kärleks-Wisor.

Den Första: Minas Klagan; den andra:

Minas Begrafning.

)5252255252(

Hur tycker Lunden är I denna midnattstim-
ma! Knappt syns en stjerna glimma Ur molnet
här och der. Hör denna Fogelns qwida! Att
älska och att lida Ej blott mitt öde är.

2. En ensam Näktergal I nattens skugga
sitter, Hans sorgligt ljuswa qwitter Förtjusar
denna dal. När han sin klagan gjuter, Jag
dubbel wällust njuter Att gråta fram mitt qwal.

3. Som han, jag ensam är, Som hans
mitt hjerta brinner, Men ingens hjerta finner,
Som lika ömhet når. Den suck min kärlek sän-
der Till höjden ohörd ländler Och qwalet mig förtär.

4. Ack du det qwalet wäckt, Som först din
kärlek tydde, Men från mitt hjerta flydde, Eft-
yra windens flåkt. Din suck jag mer ej an-
dos, Din gråt med min ej blandas, Min
Sällhetsdag är släckt.

5. Ack döden för mig gömt De trofast äls-
skande Och qwar mig lemnande, Som älskar
dem så ömt; Min famn är fåfängt sträckt, Mitt
sinne till förtwiflan wäckt; De hafwa mig nu glömt.

6. Skall denna klagoröst Mot döfwa him-
len skalla Och tåre-strömmen falla Förlorad på

mitt bröst? Skall blott mig echo swara? Blott
klippan böjlig wara Och färdig att ge tröst.

7. Jag går, o Naktergal! Att ditt exempel
följa; Som du, vill jag mig dölja I skuggan
af din dal. Ej en bland glädjens dårar Skall
le åt mina tårar, Skall gåcka mina qwal.

8. Här skall mitt klagoljud I trån mig sorg-
ligt gälla, Då himlen sig i mörker fälla I nat-
tens dyster skrud: Här skall sig och min anda
Med qwållens släcktar blanda, När jag blir
dödens brud.

Eusam gick en Tärna Ledd af nattens stjer-
na; Genom skogen wilda stormar röt. Håret
flög för vinden, Tåren sönk på kinden, Och
förtwiflan genom själen bröt: "Hjertat söds att
blöda — Evcklige de döda: Gifwe Gud mig
grafwen inneslöt!"

2. Sorgligt hördes orden. Dignande till
jorden, Ser hon hopplöst upp mot stjernans
höjd. Då, wid månans sackla, Syns en
gubbe wackla Samma wägen fram, mot frim-
lan höjd. Gattigdomen känner Alltid sina
wänner, Och bekymrets delning är ej dröjd.

3. "Säg mig goda Glicka! Hwarför tårar
blicka Ur ditt öga, bedjande, mot skyn? Har
då lifwets smärta Redan nått ditt hjerta,
Qwålets gift förbleknadt rosenbyn? Säg,
hwarför du klagar, Än i wårens dagar, Jag,
i hösten, tror en huld Försyn." —

4. "Kom då, mot en stubbe Hwila, trötta
Gubbe! Snart förtäljas kan mitt lefnadslopp.
Wid min första timma Lyckan syntes glimma,

Morgonen i purpurglans gick opp; Lynkt till
modersbarmen, Ledd af fadersarmen, Just jag
jollrade min framtids hopp."

5. Warte, sprang och lekte, Hwarje blom-
ma smekte, Än af ingen swckfull önskan tård;
Byggde hus i sanden, Dammar små wid
stranden, Dagens möda war af nöjet lård;
Satt på spiselhållen, Lyfnande, om qwållen,
Lyft i sagans dunkla andewerld."

6. "Tidigt hjertats aning Gick en högre da-
ning: Sjålen lärde länslans harmoni; Sam-
ljud gaf naturen; På des fågring buren, Upp
till Gud gick tanken, säll och fri. Men —
när hoppet gåckas, När des Gul, Ljus släckas,
Lifwets morgonsång är snart förbi!"

7. "Huswa barndoms, minne! Sänk mitt
trötta sinne Än i det förslutnas warma famn!
I naturens sköte Kärlek war: ditt möte Eng-
larnas, och salighet ditt namn. Flydd är
hulda drömmen! Som en spån i strömmen,
Finner hjertat aldrig någon hamn."

8. "Allt i grafwen hwilar — Snart jag
äfwen ilar Återseendets och hoppets stig; Fat-
tig, tröstlös worden, Utan far på jorden;
Han i dunklets werldar döljer sig! Inga mak-
ter skyddas Mer min fordna hydda; Ingen
Wån der hemima wäntar mig."

9. "Är din blick förkolnad? Sågs ej nys
en wålnad, Som på stjernehwalswet sorgsen
stod? Ack! mig himlen sände Min Alexis,
tände I hans sköna bildning ljus och mod.
Helig wiljas låga Styrde hans förmåga, Och
för dygden brann hans unga blod."

10. "Se, wid westra randen, Brudkransen